

970929-1

Jüngel se snaží prokázat, že lze Boha legitimně myslet (tj. myšlenkově legitimně), aniž by náležitě zkoumal myšlenkové prostředky, které má „myslící Boha“ k dispozici. To je zřejmé např. tam, kde se samozřejmostí mluví o Bohu jako o subjektu (např. 410), dokonce sahá k formulaci, podle níž myslící subjekt (rozumí se lidský) sám sebe zakouší ve výkonu „myšlení Boha“ jako „objekt“, poznávaný Bohem. O subjektu najdeme výklady na celé řadě stránek, ale týkají se vždy historie slova (termínu: HYPOKEIMENON, subjectum, substantia atd.) nebo nějakého myslitele (s velkým respektem je vykládán Hegel (124: Hegels gewaltige theologische Leistung, naproti tomu „v tomto ohledu“ „nic neříkající velký Schleiermacher“). J. zcela pomíjí základní otázku, zda je možno tradičními pojmovými rekvizitami platně, legitimně „myslet Boha“: tyto tradiční rekvizity je třeba podrobit kritické analýze – a J. to nedělá.

(Praha, 970929-1.)